

מילחמת שימרון בברק

במדינה

(המשך מעמוד 29)

החליפה דברים עם עורך-הדין אמנון זיכרונר.
ראשי מחנה-השלום הישראלי, הצמרת האינטלקטואלית של הגדה המערבית וכל עיתונאית-החוק החשובים בירושלים הצטרפו בדירתה של רמונדה אלטאויל בני רמאללה, כדי לחגוג את שחרורה מן הכלא. אחרי מעצר שנמשך יותר מחמישה שבועות.

„הנמרה מרמאללה“ השיחה קלחה בכמה שפות. האנשים שמחו להכיר איש את רעהו. ישראלים התיידדו עם פלסטינים, האוכל והמשקאות הוגשו בשפע, לפי מטב מסורת הכנסת-האורחים הערבית, החל ביונים צלויות וכלה בממתקים מיוזרחיים.

אך לא היתה זאת חגיגה סתם. בחוק, במרחקמה, עמדה מכונית של אנשי-ביטחון, ויושביה דיווחו באלחוט לממונים עליהם מי בא. גיפ של מישמר-הגבול שם אף הוא עיץ על המתרחש ממרחק דיסקרטי.

כי החאפלה בתדרה-האורחים של הבית הדיוקומתי היפה, המשקיף על הנוף המרהיב של השומרון, היתה גם הפגנה פוליטית. גולדמן, העיתונאים הזרים, האישים הישראליים והפלסטיניים — כולם רצו להביע בדרך זו את הודותם עם רמונדה הפעלתית, „הנמרה מרמאללה“, מול היתכנות של שרות-הביטחון-הכללי.

דאמנית ופמיניסטית. רמונדה, ערביה לידת-עכו שהיתה אזרחית ישראלית, עברה לירדן, נישאה שם למנהל-הבנק דאוד אלטאויל ונכבשה בשנית על-ידי צה"ל במלחמת ששת-הימים. הושימה לפני שנתיים במעצר-בית באותה וילה, תוך ניתוק הטלפון שלה. השנה נעצרה ונגזר עליה מעצר מינהלי. תחילה טען השב"כ שהיא עסקה בפעילות חבלנית עוינת, אך במהרה תיקן את עצמו וטען רק שהיא עוסקת בהסתה והפרת הסדר הציבורי.

הפעילות האמיתית של רמונדה היא עיתונאית מובהקת. שמה נודע בעולם כור לוא מעט תודות חוק ומישפט של הכנסת טען שירמון, בהתייחסו למיסמך 11 ראשי-המאפייה בארץ — שאגב, לא הופיע כלל בדו"ח שלו — „שלושה מהם הם גנרלים של המאפייה והיתר קולונילים“. אלי טיסונה, אחד מהאנשים שהוזכרו ברשימת ה-11, הגיש תביעת-דיבה נגד שירמון. אפשר היה לצפות מאיש-ציבור, שעמד בראש ועדה ממלכתית, שיגן על אשר אמר בפני חברי-כנסת. אולם שירמון חשש מכך. הוא ידע כי אם יתקיים דיון מישפטי, הוא יהיה חייב לגלות את מקור המיסמך, שאפילו ה-מישטרה מתייחסת אליו בלעג גלוי: ה-כ"א אהוד אולמרט. שירמון מצא פרשנות ל-סיפך בחוק, ממנו אפשר להבין כאילו למי שמופיע בפני ועדת הכנסת יש חסינות כמו לתברייכנסת, והתביעה בוטלה עוד לפני שנשמעה.

מאוחר יותר השתתף ברק בפגישה שלא לפירסום עם עורכי מערב, שבה פירט יותר: „המלצות דו"ח שירמון חסרות כל ערך לגבי מישר-המישפטיים. הדו"ח של ועדת בוכנר (דו"ח מישפטי שפורסם שנים אחדות לפני דו"ח שירמון) היה רציני וחמור הרבה יותר מדו"ח ועדת שירמון.“ מלבד כל אלה החלו להופיע בעיתונים מאמרי-ביקורת של אישי-מישפט על דו"ח שירמון. המישפט-הפרופסור דויד ליבאי תקף בדבר את הדו"ח וטען כי הוא בלתי-מהימן. הפרופסור ה"כ אמנון רובינשטיין, שהיה ראש החוג למישפטים באוניברסיטת תל-אביב לפני שנבחר לכנסת, תקף מעל במת הכנסת את העירפול שבדו"ח ורמז כי העירפול נועד להסוות את העובדה שאין מאחרי הדו"ח מאומה. השופט הראשי ל-נוער, אהרון מלמד, טען כי מימצאי הדו"ח

שטות מדרגה ראשונה.“ עורכי-דין ואנשי-חוק מעידים כי מעולם לא הוטחו ביטויים כל-כך חריפים וגסים מצד עורכי-דין כלפי היועץ-המישפטי לממשלה. בעקבות הצהרותיו של שירמון, שהתפרסמו ברבים, התעוררה סערה במישר-המישפטיים. היו שדרשו תגובה חריפה ביותר נגד שירמון, אולם היה זה דווקא ברק שביקש שלא להגיב, כדי לא ללבות את הסערה.

מיד לאחר שפורסם דו"ח שירמון, ולאחר שהתרגשנות הראשונה שככה, החלו מישפטיים, אנשי מישטרה ואנשי מישר-האזר צר לבדוק אותו באופן יסודי. אט אט החלה להתברר עובדה מעניינת: הדו"ח לא גילה משהו חדש, לא חשף דבר ואף לא הוסיף נתונים חדשים. והוא עשה כל זאת במילים יפות.

שרי-הפנים בורג ובעד-דו"ח שירמון עם משתיק-קול

בכל הנוגע לשטח בו הוא עוסק: „שטחיים, בלתי-מבוססים ועלולים ליצור תמונה מעוותת.“

אולם המכה הגדולה ביותר ליוקרתו של שירמון הונחתה דווקא בבית-המישפט. בפני ועדת חוקה חוק ומישפט של הכנסת טען שירמון, בהתייחסו למיסמך 11 ראשי-המאפייה בארץ — שאגב, לא הופיע כלל בדו"ח שלו — „שלושה מהם הם גנרלים של המאפייה והיתר קולונילים“. אלי טיסונה, אחד מהאנשים שהוזכרו ברשימת ה-11, הגיש תביעת-דיבה נגד שירמון. אפשר היה לצפות מאיש-ציבור, שעמד בראש ועדה ממלכתית, שיגן על אשר אמר בפני חברי-כנסת. אולם שירמון חשש מכך. הוא ידע כי אם יתקיים דיון מישפטי, הוא יהיה חייב לגלות את מקור המיסמך, שאפילו ה-מישטרה מתייחסת אליו בלעג גלוי: ה-כ"א אהוד אולמרט. שירמון מצא פרשנות ל-סיפך בחוק, ממנו אפשר להבין כאילו למי שמופיע בפני ועדת הכנסת יש חסינות כמו לתברייכנסת, והתביעה בוטלה עוד לפני שנשמעה.

לראשונים ששמר-לב לכך היו אנשי מישר-הבכירים. שהדו"ח הפנה כלפיהם אצבע מאשימה. מפכ"ל המישטרה, חיים תבורי, הורה מיד לקציניו שלא להגיב על הדו"ח ואם ילחצו אל הקיר עליהם לאמר רק את המישפט הבא: „המישטרה מאמצת את הדו"ח ותפעל על פי מסקנותיו.“ אולם אנשי-מישטרה בכירים ידעו את האמת: הרבה מהמלצות הדו"ח ביחס למישטרה נל-קחו מתוך התסקיר אותו הגישה המישטרה עצמה לוועדת שירמון, אם כי הוועדה לא טרחה להזכיר זאת בדו"ח שלה, ופירסמה המלצות אלה כאילו היו מאמציה בלבד.

ואמנם, המישטרה מיהרה ליישם את המלצות של עצמה. הצוות המיוחד שהקימה המישטרה ליישום המלצות ועדת שירמון, שכלל את הניצבים חיים אבינועם, אהרון שלוש ודויד קראוס, הגיע למסקנה כי ל-המלצות הפרטיות של שירמון, אלה שלא היו כלולות במיסמך המישפטי-ההגיש לוועדה, אין כל ערך. הגדיר זאת אחד ה-קצינים: „הן לא שוות את הנייר עליו נכתבו.“

שימרון על

דיברי ברק:

„אלה הן שטויות!“

ברק על

דו"ח שימרון:

„לא שווה כלום“

תמיר על

שימרון: „לא

יהיה שופט עליון!“

היועץ-המישפטי ברק יריות

בשלושה החודשים האחרונים, מאז פורסם דו"ח ועדת שירמון, נורו יריות „בות במלחמה בין יושבראש הוועדה, עורך-הדין ארווין שירמון, לבין אישים שונים, שהבולט ביניהם הוא היועץ-המישפטי לממשלה, הפרופסור אהרון ברק. אולם יריות נורו ממלכי-גושק מצויידיים במשתיק-קול.“

בשבוע שעבר חרג עורך-הדין ימרון לכליל המישחק וירה מכל התוחמים שעמדו רשותו, כשהוא מנהל התקפה חסרת-סרסן על היועץ-המישפטי לממשלה, שירמון, אשר טען כי אין כל סימנים שאכן ננקטו יעדים ממשיים לביצוע מסקנות הדו"ח ולו, הסביר מדוע לדעתו אין ברק מטפל נדיבית זה: „אני מבין שהיועץ-המישפטי רוד לאחרונה בנסיעות לחוק-לארץ.“ הוא מז בכך לנסיעותיו של ברק עם בנין, וואשינגטון ולמצריים. ועוד הוסיף שימרון: „היועץ-המישפטי לממשלה טען כי צדת השרים לאכיפת החוק היא פוליטי אציה של המלחמה בפשיעה. זו לדעת, 32

פשעים

מי שרך את יוסף?

אחרי מישפט ממושך וזכה הנאשם ושחרר ממעצרו — אך התעלומה נשארה בעינה

חאפז שוראפי עמד במיסדרון בית-ה-מישפט, כולו רטוב משמפניה. צעיר אחר עמד מעליו ויצק על ראשו את שארית המשקה התוסס מתוך הבקבוק הירוק. חאפז לא ניסה כלל להתנגד — להיפך, הוא חייך במלוא פה וניכר בו שהוא מאושר ונירגש. מאישם נשלף בקבוק שמפניה נוסף וחאפז הגישו לפרקליטו, מאיר זיו, שעמד והתבונן במחזה של הצד.

לחאפז שוראפי היתה סיבה טובה לע-לון: דקות אחדות קודם-לכן נקרא פסק-הדין במישפט. הוא זוכה מחוסר הוכחות. שירמון מן המעצר שבו היה נחוש במשך קרוב לשמונה חודשים. אילו הורשע היה צפוי לעונש של 35 שנות מאסר.

ידי עודה בטרהבות. שוראפי נעצר בסוף חודש ספטמבר 1977 על-ידי חוקרי מישטרת יפו. ערב מעצרו גרם אלמוני הצתה בבית שכנו, עבד משראוי, ביפו.